Αρ. φύλλου 5
Νοέμβρης - Δεκέμβρης 2007

Ταλως

Μαθητική εφημερίδα 4ου - 5ου Δημ. Σχ. Ηρακλείου

Ήρθαν τα Χριστούγεννα !

Έθιμα και παραδόσεις

Παγκόσμια Ημέρα Παιδιού

Ευχές για τα παιδιά
όλου του κόσμου

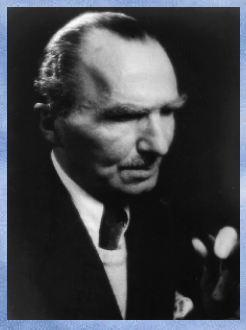

Νίκος Καζαντζάκης

Παγκρήτιο Μαθητικό Συνέδριο

Στην υπηρεσία του ανθρώπου

UNICEF

της μαθήτριας του Δ'2 Ζωής Τσικνάκη

Η UNICEF είναι μια οργάνωση του ΟΗΕ για τα παιδιά, τιμημένη το 1965 με το βραβείο Νόμπελ για την προσφορά της.

Ιδρύθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1946 για να βοηθήσει τα παιδιά της Ευρώπης, της Μέσης Ανατολής και της Κίνας μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Από το 1953 η αποστολή της είναι η κάλυψη των μακροπρόθεσμων αναγκών των φτωχών παιδιών και των μητέρων τους στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνες, αθλητές και συγγραφείς τάσσονται στην υπηρεσία της UNICEF ως «Πρεσβευτές Καλής Θέλησης» ή «Ειδικοί Εκπρόσωποί» της. Στην Ελλάδα πρώτος πρεσβευτής καλής θέλησης υπήρξε ο συγγραφέας Αντώνης Σαμαράκης.

Το 1977 ιδρύθηκε η Ελληνική Επιτροπή της UNICEF, με σκοπό την πληροφόρηση των Ελλήνων για την κατάσταση των παιδιών και των μητέρων τους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, την εκπαίδευση για την ανάπτυξη, ώστε να δημιουργηθεί ένα καλύτερο μέλλον από μια ευαισθητοποιημένη νέα γενιά.

ACTION AID

των μαθητών του Δ'2,
Κωστή Αντωνιάδη και Ελένης Νιθαυριανάκη

Η Action Aid είναι ένας διεθνής οργανισμός, που ιδρύθηκε το 1972 και σήμερα δραστηριοποιείται σε περισσότερες από 40 χώρες και συνεργάζεται με τους κατοίκους των φτωχότερων χωρών του κόσμου για την εξάλειψη της φτώχειας και της ανισότητας.

Με την αμέριστη βοήθεια χιλιάδων υποστηρικτών απ' όλο τον κόσμο, υλοποιούνε μακροπρόθεσμα προγράμματα ανάπτυξης για την καταπολέμηση των βαθύτερων αιτίων της φτώχειας κι επιφέρουνε ουσιαστικές και μόνιμες βελτιώσεις στη ζωή 13 εκατομμυρίων ανθρώπων που ζουν με λιγότερο από 1 δολάριο την ημέρα !

Το όραμά τους είναι ένας κόσμος χωρίς φτώχεια, όπου ο κάθε άνθρωπος θα μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια και ν' απολαμβάνει βασικά ανθρώπινα δικαιώματα όπως η τροφή, το νερό, η περίθαλψη, η εκπαίδευση, αλλά και το δικαίωμα στην ασφάλεια και στη δημοκρατία. Στην Ελλάδα, ξεκίνησε τη δράση της το 1998 και σήμερα, περισσότεροι από 30.000 Έλληνες πολίτες μοιράζονται το όραμα της Action Aid για ένα καλύτερο κόσμο.

Γιατροί του Κόσμου

των μαθητών του Δ'2,
Δημήτρη Δουλουφάκη, Μάνου Πατρουδάκη και Κάλλιας Μπαλούρδου

Οι «Γιατροί του Κόσμου» είναι μια ανεξάρτητη ιατρική οργάνωση που στόχο της έχει την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας σε πληθυσμούς που βρίσκονται σε κίνδυνο, χωρίς διακρίσεις, ανεξάρτητα από φύλο, φυλή, θρησκεία ή πολιτικές πεποιθήσεις.

Ιδρύθηκε στη Γαλλία το 1971 και από τότε έχουν οργανωθεί αποστολές σε μέρη του κόσμου όπου υπάρχουν καταστάσεις επείγουσας ανάγκης λόγω επιδημιών, ένοπλων συγκρούσεων ή καταστροφών. Επίσης, δραστηριοποιούνται σε χώρες όπου το σύστημα υγείας δεν επαρκεί ή δεν υπάρχει καθόλου.

Στην Ελλάδα ιδρύθηκε το 1990 – 91. Μέχρι σήμερα 250 περίπου γιατροί, νοσηλευτές και τεχνικοί, Έλληνες αλλά και πολλών άλλων εθνικοτήτων έχουν φύγει σε 40 χώρες του κόσμου, συμμετέχοντας σε αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας.

ΤΑΛΩΣ
Δίμηνη μαθητική εφημερίδα
4ου – 50ου Δ. Σ. Ηρακλείου Κρήτης

Νοέμβρης – Δεκέμβρης 2007
Αριθμός φύλλου: 5
Εκδότης: Οι μαθητές του Δ' 2
Σχεδίαση εξώφυλλου: Ρένα Ματαλιωτάκη
Επιμέλεια κειμένων: Θανάσης Πασσίσης
Συνεργάτες: Δημήτρης Χατζηκωνσταντίνου, Ευτυχία Παναγιωτάκη – Σοφία Μαρούση Δ'4

Του μαθητή του Δ’2, Κωστή Αντωνιάδη

Στις 14 Νοεμβρίου 1973 οι φοιτητές της Αθήνας καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο. Το σύνθημά τους ήταν: «ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Την επόμενη μέρα το κτίριο του Πολυτεχνείου γεμίζει από φοιτητές κι απ’ έξω χιλιάδες λαού φέρνανε στους φοιτητές τρόφιμα και φάρμακα.

Στις 16 Νοεμβρίου ο δικτάτορας Παπαδόπουλος δίνει διαταγή να χτυπηθεί το Πολυτεχνείο και να διαλυθεί ο κόσμος με δακρυγόνα. Ξημερώματα 17 Νοεμβρίου ένα τανκ γκρεμίζει την πόρτα του Πολυτεχνείου. Φοιτητές σκοτώνονται και πολλοί συλλαμβάνονται και βασανίζονται φριχτά.

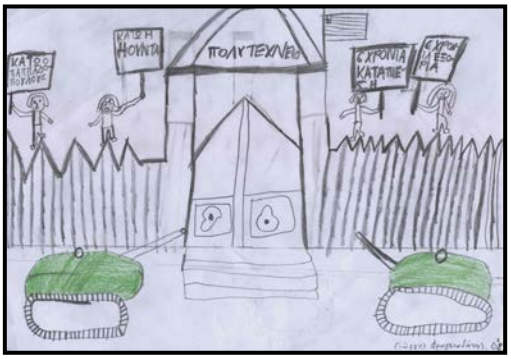

Ο ξεσηκωμός όμως των φοιτητών θα ρίξει μετά από λίγο καιρό τη δικτατορία και θα ξαναφέρει την ελευθερία και τη δημοκρατία στη χώρα μας.

Της μαθήτριας του Δ’2, Χριστίνας Μαυρογιάννη

Ήταν 14 Νοεμβρίου 1973, όταν οι φοιτητές του Πολυτεχνείου ξεσηκώθηκαν ενάντια στη Χούντα του Γεώργιου Παπαδόπουλου, ζητώντας «ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», «ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ».

Ο ξεσηκωμός κορυφώθηκε στις 17 Νοέμβρη, όταν τα τανκς γκρέμισαν την πύλη του Πολυτεχνείου, καταπλακώθηκαν φοιτητές που βρίσκονταν εκεί και βρήκαν φριχτό θάνατο. Ο ξεσηκωμός όμως του λαού και τα εγκλήματα των δικτατόρων, έριξαν τη δικτατορία και ξαναγύρισε η λευτεριά και η δημοκρατία.

Γι’ αυτούς τους φοιτητές νιώθω περηφάνια, γιατί μας δίδαξαν ότι με αγώνες κατακτιέται η δημοκρατία.

Η επέτειος του Πολυτεχνείου

Του μαθητή του Δ’2, Γιώργου Σωμαράκη

Στις 21 Απριλίου 1967 μια ομάδα στρατιωτικών πήραν την εξουσία με τη βία στη χώρα μας, χωρίς να ρωτήσουν τον ελληνικό λαό αν τους θέλει. Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος άλλαξε πολλά πράγματα στην Ελλάδα. Κατάργησε τους νόμους, την ελευθεροτυπία και το σύνταγμα. Καταπίεζε τους ανθρώπους, τους φυλάκιζε και τους εξόριζε.

Μετά από 6 χρόνια δικτατορίας, στις 14 Νοεμβρίου 1973, οι φοιτητές ξεχύθηκαν στους δρόμους της Αθήνας και μπήκαν στο Πολυτεχνείο. Περίμεναν κι άλλους. Απ’ έξω οι αστυνομικοί προσπαθούσαν να διαλύσουν τον κόσμο που μαζευόταν γύρω από το Πολυτεχνείο. Στις 17 Νοεμβρίου, 2 η ώρα τα μεσάνυχτα, τα τανκς μπήκαν στο Πολυτεχνείο. Το αίμα των φοιτητών ήταν η αιτία να ξανάρθει μετά από λίγους μήνες η δημοκρατία στην πατρίδα μας.

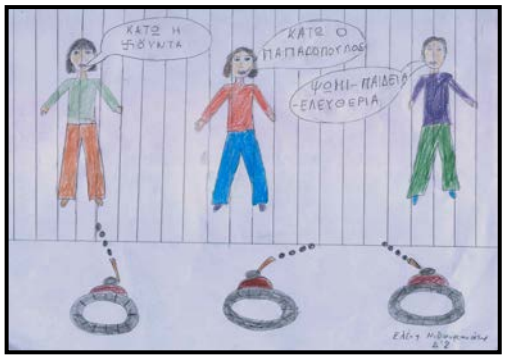

Ευχαριστούμε αυτούς τους ανθρώπους για τον ηρωισμό και το θάρρος τους και εύχομαι η δημοκρατία να υπάρχει πάντα και για όλο τον κόσμο.

Του μαθητή του Δ’2, Νίκου Γιακουμάκη

21 Απριλίου 1967. Μια ομάδα στρατιωτικών, με αρχηγό τον Παπαδόπουλο έφερε στην Ελλάδα τη δικτατορία. Αν έπιαναν κάποιον να γράφει στους τοίχους κατά της Χούντας ή να μοιράζει προκηρύξεις, τον φυλάκιζαν, τον βασάνιζαν και μετά τον εξόριζαν.

Στις 17 Νοέμβρη 1973 έγινε η εξέγερση των φοιτητών. Οι φοιτητές κλείστηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο και πολλοί άλλοι έξω από αυτό ενώθηκαν και φώναζαν με μια φωνή συνθήματα κατά της Χούντας, όπως: «ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», «ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ», «ΚΑΤΩ Ο ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ».

Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους αυτούς που θυσιάστηκαν για να μπορούμε εμείς σήμερα να έχουμε δημοκρατία.

Στην Ελλάδα τα Χριστούγεννα είναι μια από τις μεγαλύτερες θρησκευτικές γιορτές των Ελλήνων. Η ευχή *«καλές γιορτές»* είναι από τις πιο χαρακτηριστικές καθ' όλη τη διάρκεια Δωδεκαήμερου. Σε όλη τη χώρα τα παιδιά τριγυρνούν από σπίτι σε σπίτι για να πουν τα κάλαντα τις παραμονές των Χριστουγέννων, της Πρωτοχρονιάς και των Φώτων.

Οι εξώστες των σπιτιών, τα παράθυρα, οι κήποι αλλά και οι χώροι γύρω από το τζάκι σφύζουν από ανάλογη διακόσμηση γιορτινής ατμόσφαιρας. Παντού στολισμένα χριστουγεννιάτικα δέντρα και καραβάκια, δρόμοι στολισμένοι με φωτεινές γιρλάντες και ήχοι από χριστουγεννιάτικες μελωδίες κάνουν την ατμόσφαιρα ακόμη πιο όμορφη και ζεστή.

Σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας υπάρχουν πολλά και διαφορετικά έθιμα που κάνουν τις άγιες αυτές ημέρες ξεχωριστές.

Δημήτρης Δουλουφάκης, Δ'2

Το Χριστόψωμο στην Κρήτη: Από τις προετοιμασίες της παραμονής των Χριστουγέννων πιο χαρακτηριστική είναι εκείνη που αναφέρεται στο ζύμωμα του Χριστόψωμου. Η συνήθεια αυτή είναι πολύ ριζωμένη στους αγρότες και τους τσοπάνηδες. Απλές και ταπεινές νοικοκυρές κάνουν τη ζύμη με ιδιαίτερη ευλάβεια. Θεωρείται το έργο αυτό θείο. Είναι έθιμο καθαρά χριστιανικό. Το Χριστόψωμο φτιάχνεται σε διάφορες μορφές κι έχει διαφορετικές ονομασίες: *«ψωμί του Χριστού», «Σταυροί», «βλάχες»* κ.ά.

Στην Κρήτη η ετοιμασία του Χριστόψωμου είναι ολόκληρη ιεροτελεστία: χρησιμοποιούν

Χριστουγεννιάτικα έθιμα και παραδόσεις

ακριβά υλικά, ψιλοκοσκινισμένο αλεύρι, ροδόνερο, μέλι, σουσάμι, κανέλα, γαρίφαλα και καθώς ζυμώνουν λένε: *«Ο Χριστός γεννιέται, το φως ανεβαίνει, το προζύμι για να γένει.»* Για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι το Χριστόψωμο είναι ευλογημένο ψωμί. Το κόβουν ανήμερα τα Χριστούγεννα, ανταλλάσσοντας πολλές ευχές.

Ελένη Νιθαυριανάκη, Δ'2

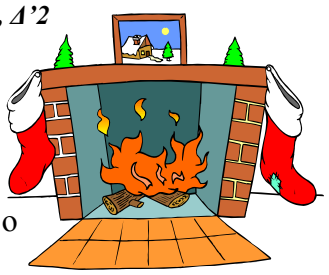

Το Χριστόξυλο, έθιμο της Μακεδονίας: Ο νοικοκύρης ψάχνει στα χωράφια τις παραμονές των γιορτών και διαλέγει το Χριστόξυλο, δηλαδή το πιο όμορφο, γερό και χοντρό ξύλο από πεύκο ή ελιά, που θα το πάει σπίτι του, με σκοπό να καίει συνέχεια στο τζάκι από τα Χριστούγεννα μέχρι και τα Φώτα. Ο λαός πιστεύει ότι καθώς καίγεται το Χριστόξυλο, ζεσταίνεται ο Χριστός στην κρύα σπηλιά της Βηθλεέμ.

Μάνος Πατρουδάκης, Δ'2

Το έθιμο του αναμμένου πουρναριού στην Ήπειρο: Μια ωραία συνήθεια που βασίζεται σε μια παλιά παράδοση, υπάρχει στην Ήπειρο. *«Όταν γεννήθηκε ο Χριστός και πήγαν, λέει, οι βοσκοί να προσκυνήσουν, ήταν νύχτα σκοτεινή. Βρήκαν κάπου ένα ξερό πουρνάρι κι έκοψαν τα κλαδιά του. Πήρε ο καθένας από ένα κλαδί στο χέρι, του έβαλε φωτιά και γέμισε το σκοτεινό βουνό χαρούμενες φωτιές και τριξίματα και κρότους.»* Από τότε, λοιπόν, όποιος πάει στο σπίτι του γείτονα, για να πει τα «χρόνια πολλά», καθώς και όλα τα παιδιά τα παντρεμένα, που θα πάνε στο πατρικό τους, για να φιλήσουν το χέρι των γονιών τους, έχουν τη συνήθεια να κρατούν ένα κλαδί πουρνάρι, ή ό,τι άλλο που καίει τρίζοντας. Στο δρόμο το ανάβουν και γεμίζουν χαρούμενες φωτιές και κρότους τα σκοτεινά δρομάκια του χωριού.

Ζωή Τσικνάκη, Δ΄2

Έθιμα της Κρήτης: Στη δυτική Κρήτη, η νηστεία του 40ήμερου τηρείται ευλαβικά, ενώ οι ναοί κατακλύζονται από πιστούς. Πιο παλιά το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων έκοβαν κλαδιά και βλαστούς οι νοικοκυρές και τα πήγαιναν στο σπίτι. Τα έβαζαν σε ποτήρι με νερό και προσμονούσαν ν' ανθίσουν.

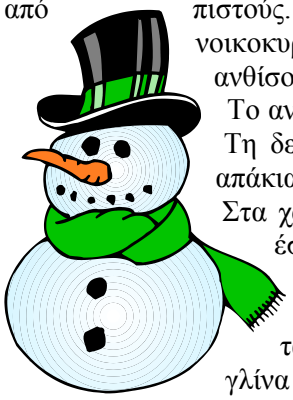

Το ανάθρεμμα του χοίρου που σφαζόταν την παραμονή, κυριαρχούσε στα περισσότερα χωριά. Τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων από το κρέας του χοίρου παρασκεύαζαν λουκάνικα, απάκια, πηχτή, σύγλινο, αμαθιές και τσιγαρίδες.

Στα χωριά της ανατολικής Κρήτης, την ημέρα των Αγίων Δέκα, παραμονή Χριστουγέννων, έσφαζαν τους χοίρους που είχαν ανατραφεί κυρίως με βελανίδια, χουμά κι αποφάγια. Από το σφάξιμο του χοίρου δεν πετούσαν τίποτα. Παρασκεύαζαν λουκάνικα, αμαθιές, τσιλαδιά με τη χοιροκεφαλή, απάκια από λουρίδες ψαχνού κρέατος καπνισμένες στο τζάκι, σύγλινα (κομμάτια κρέας μισοβρασμένα κι αποθηκευμένα σε κιούπι) μαζί με τη γλίνα (το λίπος) που τα βοηθούσε να διατηρηθούν πολλούς μήνες.

Αγγελική Σταματάκη, Δ'2

Οι καλικάντζαροι: Σε κάθε τόπο και πιο πολύ στα χωριά, υπάρχουν χίλιοι θρύλοι κι έθιμα γύρω από αυτούς. Εμφανίζονται κάθε Χριστούγεννα. Μερικοί λένε ότι είναι πνεύματα, άλλα καλά και άλλα κακά. Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι είναι παράξενα όντα, μαλλιαρά και ότι τρυπώνουν στα σπίτια από τις καμινάδες. Τις νύχτες πηγαίνουν και κλέβουν τα φαγητά που βρίσκουν και πιο πολύ τα σύκα γιατί τους αρέσουν πολύ. Όταν τελειώσουν το φαγητό τους αρχίζουν να χορεύουν.

Όλοι οι χωρικοί, όταν βραδιάζει, φοβούνται να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους, προπάντων τα μικρά παιδιά, μέχρι να έρθει η γιορτή των Φώτων, που ρίχνουν το σταυρό και οι καλικάντζαροι εξαφανίζονται. Τότε πάνε και ζούνε κάτω από τη γη και εμφανίζονται πάλι τα άλλα Χριστούγεννα.

Ζωή Τσικνάκη, Δ'2

Χριστουγεννιάτικα έθιμα και παραδόσεις

Γκαλέσπερα (Θράκη): Ένα από τα πιο γραφικά έθιμα της Θράκης είναι τα «Γκαλέσπερα», αφού το έθιμο αυτό δε συναντάται πουθενά αλλού. Ενώ όλο το Δωδεκαήμερο τα μικρά παιδιά τραγουδούν τα χριστουγεννιάτικα και πρωτοχρονιάτικα κάλαντα, τα παλικάρια συγκεντρωμένα πότε στου ενός και πότε στου άλλου το σπίτι, ετοιμάζονται για τη μεγάλη εξόρμηση, τα «Γκαλέσπερα».

Μόλις σουρούπωνε, πρώτος και καλύτερος, έφτανε στο σπίτι του Αρχιγκαλεσπερά ο Γκαϊντατζής, έχοντας τη γκάιντα κάτω από τη μασχάλη του. Δεν περίμενε να τον κεράσουν για ν' αρχίσει να παίζει το ζωναράδικο χορό. Οι ήχοι της πολυφουσκωμένης γκάιντας του έδιναν το έναυσμα για χορό. Χορός που ήταν μόνο για τους Γκαλεσπεράδες, οι υπόλοιποι θα καθίσουν στα σπίτια τους για ν' ακούσουν το τραγούδι τους. Όταν συγκεντρωνόταν όλη η παρέα, ξεκινούσε και χορεύοντας πήγαιναν στο σπίτι του παπά και στη συνέχεια στο σπίτι του προέδρου και στα υπόλοιπα του χωριού.

Ελένη Νιθαυριανάκη, Δ'2

Το τάισμα της βρύσης (Κεντρική Ελλάδα): Τα μεσάνυχτα της παραμονής των Χριστουγέννων, οι κοπέλες πηγαίνουν στην πιο κοντινή βρύση για να «κλέψουν το άκραντο νερό». Δηλαδή, το αμίλητο νερό, γιατί δεν βγάζουν λέξη σ' όλη τη διαδρομή. Αλείφουν τις βρύσες του χωριού με βούτυρο και μέλι, με την ευχή *«όπως τρέχει το νερό να τρέχει και η προκοπή στο σπίτι τον καινούριο χρόνο και όπως γλυκό είναι το μέλι έτσι γλυκιά να είναι και η ζωή τους»*. Για να έχουν καλή σοδιά, όταν φτάνουν εκεί, την «ταΐζουν» με διάφορες λιχουδιές, όπως βούτυρο, ψωμί, τυρί και όσπρια. Έλεγαν ότι όποια θα πήγαινε πρώτη στη βρύση, αυτή θα ήταν η πιο τυχερή ολόκληρο το χρόνο. Έπειτα ρίχνουν στη στάμνα ένα βατόφυλλο και τρία χαλίκια, «κλέβουν νερό» και γυρίζουν πάλι αμίλητες στα σπίτια τους. Με το ίδιο νερό ραντίζουν και τις τέσσερις γωνιές του σπιτιού, ενώ σκορπούν στο σπίτι και τα τρία χαλίκια.

Μάνος Πατρουδάκης, Δ'2

Χριστουγεννιάτικο δέντρο: Το έθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου το έφεραν στην Ελλάδα οι Βαυαροί. Για πρώτη φορά στολίστηκε δέντρο στα ανάκτορα του Όθωνα το 1833 και μετά στην Αθήνα. Από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά το δέντρο με τις πολύχρωμες μπάλες μπήκε σε όλα τα ελληνικά σπίτια. Πρόδρομός του είναι το χριστόξυλο ή δωδεκαμερίτης ή σκαρκάνζαλος, ένα χοντρό ξύλο από αχλαδιά ή αγριοκερασιά. Τα αγκαθωτά δέντρα, κατά τη λαϊκή αντίληψη, απομακρύνουν τα δαιμονικά όντα, όπως τους καλικάντζαρους.

Σύμφωνα με μια παράδοση, το στόλισμα του δέντρου καθιερώθηκε από το Μαρτίνο Λούθηρο, ο οποίος περπατώντας τη νύχτα στα δάση και βλέποντας τα χειμωνιάτικα αστέρια να λάμπουν μέσα στα κλαδιά, συνέλαβε την ιδέα ενός φωτεινού δέντρου στο σπίτι του, που θα συμβόλιζε τον έναστρο ουρανό απ' όπου ήρθε στον κόσμο ο Χριστός.

Καλικάντζαροι: Πρόκειται για δαιμονικές μορφές που ζουν στα έγκατα της Γης και κατά τη διάρκεια της χρονιάς πριονίζουν το δέντρο της Γης για να γκρεμίσουν τον κόσμο. Το δωδεκαήμερο ανεβαίνουν πάνω για να πειράξουν και να μιάσουν τους ανθρώπους.
Η ονομασία τους προέρχεται από το επίθετο «καλός» και από το «κάνθαρος». Ο λαϊκός άνθρωπος φανταζόταν τους καλικάντζαρους τριχωτούς με τη μορφή τράγου που σύχναζαν στα τρίστρατα. Τους εξευμένιζαν καίγοντας αλάτι ή κρεμώντας πίσω από την πόρτα κατωσάγονο ή πανωσάγονο χοίρου. Οι καλικάντζαροι εξαφανίζονταν τα Φώτα με τον αγιασμό των νερών.

Η γαλοπούλα: Κύριο πιάτο των Χριστουγέννων είναι η γαλοπούλα, που έφτασε στην Ευρώπη από το Μεξικό το 1824 μ.Χ. Ωστόσο, σε αρκετές περιοχές της χώρας μας διατηρείται το έθιμο της κοτόσουπας, και ιδιαίτερα στη Θεσσαλία. Παλιότερα η κοτόσουπα αποτελούσε το κύριο πιάτο που έτρωγαν οι Έλληνες όταν επέστρεφαν από την εκκλησία. Σήμερα η γαλοπούλα έγινε σύμβολο καλοπέρασης.

Κάρτες: Οι χριστουγεννιάτικες και πρωτοχρονιάτικες κάρτες, οι οποίες λειτουργούν ως επικοινωνιακοί αγγελιοφόροι χριστουγεννιάτικων και πρωτοχρονιάτικων μηνυμάτων, αποτελούν αναπόσπαστο συμπλήρωμα των εορτών. Η χριστουγεννιάτικη κάρτα θεωρείται ότι είναι αγγλική επινόηση. Την πατρότητά της διεκδικεί αρχικά ο Γουίλιαμ Έντλεϊ, που φέρεται ως ο σχεδιαστής της πρώτης κάρτας το 1842, που είναι σήμερα έκθεμα του Βρετανικού Μουσείου. Μερικά χρόνια αργότερα η μόδα της κάρτας έφτασε στην Αμερική, στην Αυστραλία, στη Νέα Ζηλανδία. Η Δανία θεωρείται ότι είναι η πιο φημισμένη χώρα στις πωλήσεις καρτών. Διακινεί κάθε χρόνο 50.000.000 κάρτες. Στην Ελλάδα παρουσιάστηκαν στις αρχές του 20ου αιώνα από Έλληνες μετανάστες στις ΗΠΑ και στην Αυστραλία.

Τα Θεοφάνια: Η λαμπρότερη γιορτή του έτους, καθώς γιορτάζεται στην αρχή της νέας χρονιάς. Τη μέρα αυτή ολοκληρώνεται το Δωδεκαήμερο. Την πρώτη μαρτυρία γι' αυτή τη γιορτή μας τη δίνει ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς στις αρχές των μεταχριστιανικών χρόνων. Ο λαός τα Θεοφάνια τα ονομάζει και «Φώτα ολόφωτα», «Ξέφωτα» και «Φωτόγεννα», επειδή τότε φωτίζεται ο κόσμος κι αγιάζονται τα νερά. Στις εκκλησίες ψάλλεται το «Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου Σου…» και κατόπιν οι πιστοί παρακολουθούν τη ρίψη του Σταυρού στη θάλασσα, στον ποταμό η σε δεξαμενή, όταν δε βρίσκονται κοντά σε παραθαλάσσιο ή παραποτάμιο μέρος.

Η επιθυμία των παιδιών για ένα καλύτερο κόσμο αναδεικνύει πολλές φορές πρωτοβουλίες που μόνο θαυμασμό μπορεί να προκαλέσει σε μας τους μεγάλους αλλά και περηφάνια σ' αυτούς που καθοδηγούν τα παιδιά στο δρόμο αυτό.

Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η πράξη αγάπης προς το συνάνθρωπο των μαθητών του Δ'4 του Σχολείου μας και της δασκάλας τους, οι οποίοι, μέσω της οργάνωσης action aid, υιοθέτησαν ένα κοριτσάκι από το Νεπάλ, την Kamala Rai.

Οι μαθητές μπήκαν στην ιστοσελίδα της παραπάνω οργάνωσης και αφού συμπλήρωσαν τη σχετική αίτηση ενδιαφέροντος υιοθεσίας κάποιου παιδιού, παρέλαβαν το φάκελο με τα στοιχεία της Kamala και φυσικά η χαρά τους ήταν απερίγραπτη, γιατί σε κάποια μακρινή γωνιά της γης θα έχουν ένα δικό τους αδερφάκι που θα αναλάβουν τη φροντίδα του.

Μέσα από την εφημεριδούλα μας θέλουμε να συγχαρούμε τα παιδιά και τη δασκάλα τους γι' αυτό το περίσσευμα αγάπης που έχουν μέσα στην καρδιά τους και ευχόμαστε να βρεθούν και άλλα παιδιά που θα ακολουθήσουν το παράδειγμά τους.

Ένα αδελφάκι από το Νεπάλ

Η τάξη μου υιοθέτησε ένα παιδάκι που το λένε Kamala Rai.

Η Kamala ζει στο Νεπάλ. Έχει ακόμη πέντε αδερφάκια και η οικογένειά της καλλιεργεί ένα κομμάτι γης για να ζήσει.

Το σπίτι της Kamala είναι φτιαγμένο με μπαμπού και λάσπη και έχει αχυρένια σκεπή. Η κοντινότερη πηγή με πόσιμο νερό βρίσκεται σε απόσταση μικρότερη των 500 μέτρων.

Η Kamala πηγαίνει στο σχολείο και ο κοντινότερος σταθμός υγείας βρίσκεται 5 χιλιόμετρα περίπου από το σπίτι της.

Με τη μικρή χρηματική βοήθειά μας, η Kamala εξασφαλίζει το φαγητό της, τα εμβόλιά της και την εκπαίδευσή της.

Αισθάνομαι πολύ ευτυχισμένη που μαζί με τους συμμαθητές μου έχουμε ένα αδερφάκι τόσο μακριά και για το οποίο θα νοιαζόμαστε.

Ευτυχία Παναγιωτάκη, Δ'4

Όνομα παιδιού	Kamala Rai
Φύλο / Έτος γέννησης	Κορίτσι / 2001
Οικογένεια	Η οικογένεια έχει 6 παιδιά.
Κτηνοτροφία	Η οικογένεια της Kamala εκτρέφει ζώα για να επιβιώσει.
Παροχή νερού	Η κοντινότερη πηγή ασφαλούς πόσιμου νερού βρίσκεται κοντά στο σπίτι της οικογένειας (σε απόσταση μικρότερη των 500 μέτρων).
Γη / Καλλιέργειες	Η οικογένεια της Kamala κατέχει ένα κομμάτι γης για καλλιέργεια.
Κατοικία	Το σπίτι της Kamala είναι φτιαγμένο με μπαμπού και λάσπη και έχει αχυροσκεπή.
Εκπαίδευση	Η Kamala φοιτά σε σχολείο.
Υγειονομική περίθαλψη	Ο πλησιέστερος σταθμός υγείας βρίσκεται σε απόσταση μικρότερη των πέντε χιλιομέτρων από το σπίτι της Kamala.
Γλώσσα	Η οικογένεια της Kamala μιλά Νεπάλι.
Θρήσκευμα	Ινδουϊστές

Η Kamala όπως και πολλά παιδιά από χώρες της Ασίας και της Αφρικής, θέλει ν' αλλάξει ζωή. Καθημερινά ζει ένα μαρτύριο. Η οικογένειά της έχει έξι παιδιά. Το σπίτι της είναι φτιαγμένο από μπαμπού και λάσπη κι έχει αχυροσκεπή. Δουλεύουν καθημερινά στο χωράφι για να μπορούν να ζήσουν με πολύ λίγα χρήματα.

Η τάξη μου αποφάσισε να υιοθετήσει ένα τέτοιο παιδί, μέσω της οργάνωσης action aid Ελλάς. Μπήκαμε στο Internet και είδαμε τη διαδικασία. Δεν ήταν πολύ εύκολη αλλά το είχαμε αποφασίσει και τα καταφέραμε. Έτσι τώρα έχουμε υιοθετήσει την Kamala και νιώθω πολύ ενθουσιασμένη και ευχαριστημένη.

Σοφία Μαρούση, Δ'4

*Με αφορμή το ποίημα του Γιώργου – Μενέλαου Μαρίνου «**το τραγούδι του κλόουν**», που διδάχτηκε από το Ανθολόγιο Γ' & Δ' δημοτικού στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Ημέρας Παιδιού, οι μαθητές έγραψαν κι αυτοί το δικό τους τραγούδι για τα παιδιά που υποφέρουν σε κάθε γωνιά της γης.*

Παγκόσμια Ημέρα Παιδιού

Αν δεν έχεις πού να μείνεις
έλα στη δική μου στέγη,
αν δεν έχεις πού να κοιμηθείς
έλα στην αγκαλιά μου.
Έλα, έλα… να ζεσταθείς.
Αν έρθεις θα βρεις χαρά.
Στο σπίτι μου και στην αγκαλιά μου
θα βρεις ευτυχία και χαρά,
θα βρεις παιχνίδια, δώρα και άλλα πολλά.

Σοφία Κουτάντου, Δ'2

Δεν έχεις πού να βρεις αγάπη
δανείσου την καρδιά μου,
δεν έχεις πού να ντυθείς
δανείσου τα ρούχα μου,
δεν έχεις πού να μορφωθείς,
δανείσου τα βιβλία μου.
Κρύβω βαθιά στις τσέπες μου
την παρηγοριά, την ελπίδα, την αγάπη.
Κρύβω τ' αστέρια, τη χαρά
για να 'ναι όλα δικά σου!

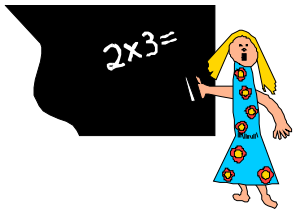

Κάλλια Μπαλούρδου, Δ'2

Δεν έχεις τι να φας
φάε από το πιάτο μου,
δεν έχεις πού να κοιμηθείς
έλα στο κρεβάτι μου.
Κρύβω βαθιά μέσα μου
ένα χαμόγελο για σένα.
Κρύβω την ειρήνη και τη χαρά
για όλα τα παιδιά.

Γιώργος Σωμαράκης, Δ'2

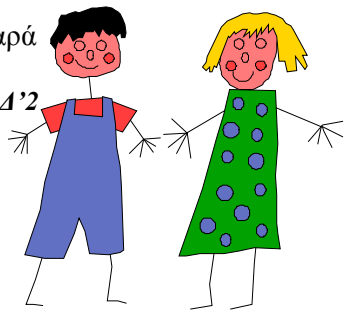

Δεν έχεις πού να μείνεις
δανείσου τη στέγη μου,
δεν έχεις τι να φας
δανείσου το ψωμί μου,
δεν έχεις πού να κοιμηθείς
δανείσου την αγκαλιά μου,
δεν έχεις ρούχα να ντυθείς
δανείσου τα δικά μου,
δεν έχεις τι να παίξεις
δανείσου τα παιχνίδια μου.

Μαριρένα Φραγκιαδάκη, Δ'2

Δεν έχεις πού να φας
μοιράσου το φαγητό μου,
δεν έχεις καθαρό νερό,
μοιράσου το δικό μου,
δεν έχεις πού να μείνεις
μοιράσου το σπίτι μου,
δεν έχεις πού ν' ονειρευτείς
μοιράσου τα όνειρά μου.

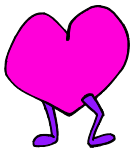

Νίκος Γιακουμάκης, Δ'2

Δεν έχεις με τι να ζεσταθείς
σου χαρίζω την κουβέρτα μου,
δεν έχεις τι να πιεις
σου χαρίζω το γάλα μου,
δεν έχεις τι να φας
σου χαρίζω το φαγητό μου,
δεν έχεις πού να κοιμηθείς
σου χαρίζω τη ζεστή αγκαλιά μου.

Χριστίνα Μαυρογιάννη, Δ'2

Δεν έχεις πού να κοιμηθείς
έλα στο κρεβάτι μου,
δεν μπορείς να γελάσεις
σου χαρίζω το χαμόγελό μου,
δεν έχεις με τι να παίξεις
σου δίνω τα παιχνίδια μου,
δεν έχεις πού να ζεσταθείς
σε παίρνω στην αγκαλιά μου.

Δημήτρης Δουλουφάκης, Δ'2

Δεν έχεις πού να παίξεις
δανείσου τη συντροφιά μου,
δεν έχεις πού να κοιμηθείς
δανείσου την αγκαλιά μου,
δεν μπορείς να γελάσεις
δανείσου τη χαρά μου.
Κρύβω στο καπέλο μου
λουλούδια και γλυκά
που αύριο όλα αυτά
θα γίνουν χρώματα πολλά.

Γιώργος Φραγκιαδάκης, Δ'2

Δεν έχεις πού να φας έλα στο τραπέζι μου,
δεν έχεις πού να κοιμηθείς
ξάπλωσε κοντά μου,
δεν έχεις πού να πιεις νερό
πιες από την καρδιά μου.
Κρύβω μέσα στις τσέπες μου
λίγο ψωμί, λουλούδια και πουλιά
για να χαρούν στη γη όλα τα παιδιά.

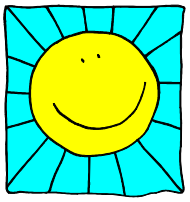

Ελένη Νιθαυριανάκη, Δ'2

Όλα γύρω μου ήταν σκεπασμένα από χιόνια και πάγους. Το μόνο που φανέρωνε ότι υπήρχε ζωή ήταν οι κρωγμοί των πιγκουίνων που ζούσαν εκεί κοντά. Είχα μαζί μου τη φωτογραφία, που είδα σ' ένα μουσείο, και ήταν αυτή που έγινε η αιτία του ταξιδιού μου. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι τραβήχτηκε σ' αυτό εδώ το μέρος. Εγώ όμως ήθελα να μάθω γι' αυτή περισσότερα και ο μόνος που μπορούσε να με βοηθήσει ήταν ο ήλιος.

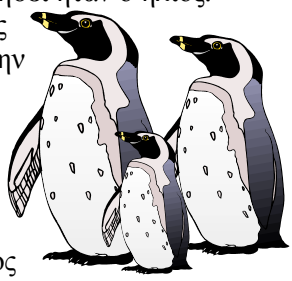

Με τον ήλιο ήμαστε παλιοί γνώριμοι και πολλές φορές μου διηγήθηκε ιστορίες από τα μέρη της γης που δε μπορούσα να φανταστώ. Ήμουνα σίγουρος ότι ήξερε και την ιστορία της φωτογραφίας μου.

Τον πλησίασα προσεκτικά όσο πιο κοντά μπορούσα. Χάρηκε που με είδε. Του έδειξα τη φωτογραφία και τον ρώτησα, αν ήξερε κάτι γι' αυτή. Γέλασε με την αφέλειά μου. Και βέβαια ήξερε την ιστορία της καθώς και τον άνθρωπο που την τράβηξε.

Πριν κάμποσα χρόνια, είχε έρθει αυτός ο φωτογράφος σε τούτο εδώ το μέρος και όλη την ώρα τριγυρνούσε γύρω από την αποικία των πιγκουίνων τραβώντας φωτογραφίες. Όταν έφυγε, ο ήλιος στενοχωρήθηκε που έχασε έναν καλό φίλο και συνομιλητή.

Ύστερα, ο ήλιος, σοβαρά σοβαρά, άρχισε να μου διηγείται την ιστορία της φωτογραφίας μου.

«Στεκόμουν δεμένος στην άκρη τ' ουρανού και φώτιζα τον παγωμένο ορίζοντα. Πλησίαζε ο καιρός που θ' αποχαιρετούσα εκείνη την περιοχή και όλα θα βυθίζονταν στο σκοτάδι για τους υπόλοιπους έξι μήνες. Θα πήγαινα να ξαπλώσω και να ξεκουραστώ. Μερικές φορές μου 'ρχόταν να ρίξω μια βουτιά και να εξαφανιστώ μια ώρα αρχύτερα. Αλλά πάλι το μετάνιωνα. Η μοναδική μου χαρά ήταν να παρατηρώ την αποικία των πιγκουίνων. Ήταν τα αγαπημένα μου ζώα και τα πιγκουινάκια τους ήταν η αδυναμία μου. Χαίρονταν τη ζωή, όπως όλα τα μικρά, και σαν ερχόταν η ώρα του σχολείου, η χαρά τους γινόταν απερίγραπτη. Εκεί έβρισκαν τους φίλους τους, έπαιζαν και μάθαιναν ένα σωρό πράγματα. Το μόνο που έπρεπε να κάνουν ήταν ν' ακούν το δάσκαλο, στον οποίο οι γονείς είχαν αναθέσει να τα προσέχει.

του Δημήτρη Χατζηκωνσταντίνου Συγγραφέας-Δάσκαλος 4ου Δ.Σχ. Ηρακλείου

Όσα ξέρει ο ήλιος...

Ένα αληθινό...παραμύθι

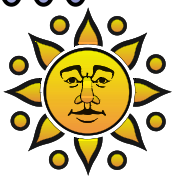

Ο δάσκαλος τούς απαγόρευε ν' απομακρύνονται γιατί υπάρχουν πολλοί εχθροί που παραμονεύουν να τους κάνουν κακό. Στο σχολείο μένουν αρκετό καιρό περιμένοντας πότε να γυρίσουν οι γονείς τους, που ταξιδεύουν πολλά χιλιόμετρα μακριά από την αποικία, για να βρουν να ψαρέψουν και να φέρουν στα μικρά τους φαγητό. Όταν επιστρέφουν από το κυνήγι, τα καλούν να πάνε μαζί τους, τα ταΐζουν φρέσκα ψαράκια και πηγαίνουν όλοι μαζί να ξεκουραστούν.»

Εδώ, ο ήλιος, πήρε μια βαθιά ανάσα, με κοίταξε αν τον παρακολουθώ και συνέχισε με τη βαριά φωνή του.

«Πρέπει να σου πω κάτι που μπορεί να μη το ξέρεις. Τα μικρά πιγκουινάκια μοιάζουν πάρα πολύ μεταξύ τους. Κανείς απ' τους ανθρώπους δε μπορεί να τα ξεχωρίσει. Πολλές φορές και οι γονείς τους δυσκολεύονται. Πώς νομίζεις ότι τα αναγνωρίζουν; Πώς τα μικρά καταλαβαίνουν ποιοι είναι οι γονείς τους, που κι αυτοί είναι μεταξύ τους ίδιοι κι απαράλλαχτοι;

Μόλις γεννηθεί το μικρό, το βράδυ που συγκεντρώνεται η οικογένεια, ο μπαμπάς, η μαμά και τα μικρά τους, παίζουν ένα όμορφο παιχνίδι. Οι μεγάλοι βγάζουν έναν ήχο και ύστερα ζητούν από τα μικρά τους να το επαναλάβουν πολλές φορές μέχρι να το καταφέρουν. Αυτός ο ήχος είναι το σημάδι της οικογένειας. Την ώρα που επιστρέφουν οι γονείς από το κυνήγι κουβαλώντας τα νόστιμα ψάρια, περνούν απ' το σχολείο, βγάζουν τον ήχο που έχουν μάθει και τα μικρούλια τρέχουν με λαχτάρα στην αγκαλιά τους.

Εκείνο το χρόνο, λοιπόν, έβλεπα το φίλο μου το φωτογράφο να κάθεται πάνω στους πάγους υπομονετικός και να φωτογραφίζει πότε τα μικρά και πότε τους γονείς στις συναντήσεις τους.

Το πιγκουινάκι της φωτογραφίας σου ήταν ακόμη μωράκι και η μαμά του, όπως όλες οι μανάδες του κόσμου, ήταν ξετρελαμένη μαζί του. Ήταν χαδιάρικο, ευαίσθητο κι έκανε συνέχεια νάζια. Η μητέρα του όμως ήταν ανήσυχη. Κάτι βαθιά μέσα της τής έλεγε να προσέχει πολύ. Περισσότερο την τρόμαζε επειδή έβλεπε ότι τα πούπουλά του αργούσαν να μεγαλώσουν κι αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο. Το μωράκι της δεν είχε αποκτήσει ακόμη τις αντοχές που είχαν τα μεγαλύτερα αδελφάκια του. Ένα πράμα βασάνιζε το μυαλό της. Πώς θ' αντιμετώπιζε το τσουχτερό κρύο της Ανταρκτικής;

Για να προστατεύεται, το συμβούλευε να μην απομακρύνεται από την ομάδα και πάντα να βρίσκεται στο κέντρο της. Τα μεγαλύτερα πιγκουινάκια σχημάτιζαν με τα σώματά τους ένα τείχος αδιαπέραστο και στη μέση έβαζαν τα μικρότερα για να προστατεύονται από τις χιονοθύελλες και τους παγωμένους αγέρηδες. Η Ανταρκτική ήταν γεμάτη και με άλλους κινδύνους. Υπήρχαν οι θαλάσσιοι ελέφαντες, που όταν δεν έβρισκαν φαγητό, πλησίαζαν στο «σχολείο» γρυλίζοντας επικίνδυνα κι όταν έβλεπαν κάποιο μικρό να ξεμακραίνει, τότε δεν αργούσαν να κάνουν την επίθεσή τους.

Το μυαλό της μαμάς πιγκουίνας, κάθε μέρα που ξεκινούσε για το κυνήγι, ήταν στο μωράκι της. Όσο κι αν προσπαθούσαν τα υπόλοιπα να το προφυλάξουν από το κρύο, αυτό συνέχιζε να τρέμει. Εκείνο το πρωινό ήταν πολύ ανήσυχη. Το πιγκουινάκι της δεν κοιμήθηκε καθόλου και τουρτούριζε. Μάταια προσπαθούσε να το ζεστάνει στην αγκαλιά της. Δεν ήθελε να πάει για κυνήγι, για να είναι κοντά στο μικρό της. Ο πατέρας όμως και τα μεγάλα της παιδιά είχαν διαφορετική γνώμη. Το φαγητό ήταν λιγοστό κι έπρεπε να πάει μαζί τους στο ψάρεμα.

Όσες ώρες κυνηγούσε, η έγνοια της μαμάς πιγκουίνας για το μικρό της μεγάλωνε. Ευτυχώς το κυνήγι ήταν αρκετό και τις επόμενες μέρες δε θα χρειαζόταν να φύγει από κοντά του.

Την ώρα της επιστροφής ένα κακό προαίσθημα την τριγύριζε κι έσφιγγε την καρδιά της. Όσο πλησίαζε, τόσο η αγωνία της μεγάλωνε. Όταν φάνηκε στο βάθος η αποικία των πιγκουίνων, διέκρινε μια ανακατωσούρα. Κάτι είχε συμβεί…

Αχ, να μην έπαθε κάτι κακό το μωράκι της !

Δυστυχώς όμως…

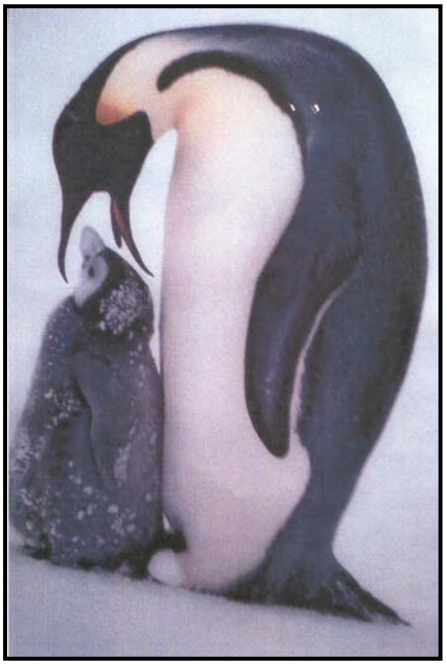

Όταν πλησίασε πιο κοντά, είδε αυτό που φοβόταν. Το σώμα του μικρού της είχε γεμίσει με μικρούς κρυστάλλους και το ράμφος του είχε παγώσει. Αυτό δυσκόλευε την αναπνοή του και δε μπορούσε να φάει. Η ζωή του κινδύνευε, αν δεν ξεπάγωνε αμέσως. Πολλά μικρά πιγκουινάκια πέθαιναν απ' αυτό. Το 'ξερε η μάνα, γι' αυτό φοβόταν τόσο πολύ… Έπρεπε τώρα να βρει τρόπο να λιώσει τον πάγο που ήταν ανάμεσα στο ράμφος του όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Το μικρό πιγκουινάκι, μόλις την είδε, με όση δύναμη τού είχε απομείνει, έτρεξε κοντά της. Τα ματάκια του ζητούσαν απελπισμένα βοήθεια. Μόνο η μαμά του μπορούσε να το βοηθήσει. Δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό του. Το πήρε στην αγκαλιά της κι άρχισε να το χαϊδεύει. Με τις μεγάλες φτερούγες της το σκέπασε, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό να λιώσει τον πάγο. Οι καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά. Οι υπόλοιποι πιγκουίνοι είχαν μαζευτεί γύρω τους, βγάζοντας ήχους συμπαράστασης.

Ο φωτογράφος, μόλις είδε την ανακατωσούρα, πλησίασε ακόμη περισσότερο. Είχε βρει ένα πολύ καλό θέμα για να φωτογραφίσει. Έβγαλε τη μηχανή του κι άρχισε να βγάζει φωτογραφίες.

Η ώρα περνούσε και κάθε λεπτό μπορούσε να ήταν μοιραίο.

Τότε η μάνα έκανε κάτι που πρώτη φορά έγινε στην αποικία τους. Όπως το 'χε στην αγκαλιά της κι αυτό την κοιτούσε στα μάτια με σηκωμένο το παγωμένο ράμφος του, άρχισε να φυσάει ζεστό αέρα που έβγαινε από το σώμα της. Φυσούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της, φυσούσε όλη την αγάπη που έκρυβε στα σπλάχνα της και έκλαιγε. Οι υπόλοιποι πιγκουίνοι έμειναν ακίνητοι και άφωνοι. Περίμεναν με αγωνία να δουν τι θα γίνει. Τότε, μια μικρή σταγόνα νερού κύλησε από το παγωμένο στόμα του. Μετά ακολούθησε άλλη μία και ύστερα άλλη. Ένα μικρό ρυάκι άρχισε να κυλάει από το ράμφος του. Ο πάγος έλιωνε και το μικρό της μπορούσε τώρα ν' ανοιγοκλείνει το ράμφος του. Η μεγάλη αγάπη της μάνας έλιωσε τον πάγο και το μικρό πιγκουινάκι άρχισε σιγά σιγά ν' αναπνέει κανονικά.

Οι πιγκουίνοι ξέσπασαν σε κραυγές χαράς. Ένα πανηγύρι στήθηκε γύρω από τη μάνα που συνέχιζε να ζεσταίνει το μωρό της. Εγώ, που έχουν δει πολλά τα μάτια μου, συγκινήθηκα πολύ. Έβαλα τα δυνατά μου, μήπως και μπορέσω να ζεστάνω με τις αχτίδες μου τη μάνα και το μωρό της. Μια μικρή και ζαβολιάρα ηλιαχτίδα ξέφυγε από την προσοχή μου και στάθηκε στο ράμφος του και ζέστανε το μικρό πιγκουινάκι. Δε μπορούσα να τη μαλώσω… Το μικρό γύρισε το προσωπάκι του σε μένα και μου 'στειλε το πιο γλυκό χαμόγελό του. Κι όλα μαζί γύρισαν κι άρχισαν να χειροκροτούν.

Μάθε, φίλε μου, πως εκείνη η εικόνα δε φεύγει ποτέ απ' το μυαλό μου, παρόλο που έχουν περάσει τόσα χρόνια…»

Τα νέα του σχολείου μας

Παγκρήτιο Μαθητικό Συνέδριο: Ο Νίκος Καζαντζάκης πολίτης του κόσμου

Ο δήμος «Νίκος Καζαντζάκης», με αφορμή τα 50 χρόνια από το θάνατο του μεγάλου Κρητικού συγγραφέα Νίκου Καζαντζάκη, με συνδιοργανωτές τη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ηρακλείου, την Περιφερειακή Διεύθυνση Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης Κρήτης και το Μουσείο Νίκου Καζαντζάκη, οργάνωσαν ένα Παγκρήτιο Μαθητικό Συνέδριο στο χωριό Μελέσες του δήμου, από τις 23 μέχρι τις 25 του Νοέμβρη, με τη συμμετοχή πολλών σχολείων της Κρήτης αλλά και ενός Λυκείου από την Κύπρο.

Σ' αυτό το Συνέδριο είχε την τιμή να συμμετάσχει και το δικό μας Σχολείο, με δύο τμήματα.

Το τμήμα της Β' τάξης, με τη δασκάλα τους κ. *Αγγελική Σπινθάκη*, παρουσίασε μια σκηνική απόδοση με εναλλακτική προσέγγιση στο έργο του Κ. Καζαντζάκη, με τίτλο: «***Εμείς, έτσι μελετήσαμε το Νίκο Καζαντζάκη***».

Οι μαθητές της Β' τάξης

Οι μικροί μαθητές, με μουσική, εικόνα, χρώμα και φαντασία έπαιξαν, αναζήτησαν, κατέθεσαν και προσέγγισαν το Ν. Καζαντζάκη μέσα από τη θεατρική δράση.

Οι μαθητές της Ε' τάξης

Το τμήμα της Ε' τάξης, με τη δασκάλα τους κ. *Μαρία Ανδρουλάκη*, παρουσίασαν μια «***Εικαστική προσέγγιση στον Καπετάν Μιχάλη***».

Με πανέμορφες μαντινάδες, απάγγειλαν αποσπάσματα από το έργο του Ν. Καζαντζάκη «Καπετάν Μιχάλης», ενώ στο χώρο του Συνεδρίου υπήρχε και έκθεση ζωγραφικής με σκηνές του παραπάνω έργου, που ζωγράφισαν οι μαθητές.

Κατά γενική ομολογία, η παρουσίαση του Σχολείου μας άγγιξε και συγκίνησε τις καρδιές του πολυπληθούς κοινού και δικαιολογημένα απόσπασε το δυνατό χειροκρότημά του και τα συγχαρητήρια των διοργανωτών.

Η γιορτή του Πολυτεχνείου

Στις 16 του Νοέμβρη, τα τμήματα της Δ' τάξης παρουσίασαν στο Σχολείο μας τη γιορτή τους για την επέτειο του Πολυτεχνείου.

Τα παιδιά, με θεατρική δράση, μας θύμισαν όλα τα γεγονότα που συνέβησαν στα χρόνια της δικτατορίας, με αποκορύφωμα την εξέγερση των φοιτητών, που ενθουσίασε μαθητές και γονείς που τους παρακολούθησαν. Η γιορτή περιλάμβανε επίσης έκθεση με έργα των μαθητών, τραγούδια από τη χορωδία με δραματοποίηση και προβολή υλικού από τον αγώνα των φοιτητών.

Το σχολικό Συγκρότημα Τάλως τιμά το Νίκο Καζαντζάκη

Την Τρίτη 18 Δεκεμβρίου και ώρα 19.00, στο χώρο του Σχολείου μας, θα γίνει μια σημαντική εκδήλωση προς τιμή του Ν. Καζαντζάκη, που φέτος κλείνουν 50 χρόνια από το θάνατό του.

Το πρόγραμμα περιλαμβάνει αποσπάσματα από έργα του συγγραφέα, που θα διαβάσει ο ηθοποιός και σκηνοθέτης Πέτρος Μαυρομματίδης και η δασκάλα Αγγελική Σπινθάκη, παρουσίαση των έργων της Β' και Ε' τάξης, με τα οποία συμμετείχαν στο Παγκρήτιο Μαθητικό Συνέδριο και προβολή φωτογραφικού υλικού του Καζαντζάκη.

Χριστουγεννιάτικο Παζάρι

Την Παρασκευή 21 Δεκεμβρίου και ώρα 10.00, θα γίνει στο προαύλιο του Σχολείου μας το καθιερωμένο χριστουγεννιάτικο παζάρι.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, τα έσοδα θα διατεθούν για φιλανθρωπικό σκοπό, γι' αυτό είναι σημαντική η παρουσία σας για την πραγματοποίησή του.

Σούπερ ποντίκι

Ένα … θεαματικά βελτιωμένο μοντέλο ποντικού, κάτι ανάμεσα στον «σούπερ Μίκυ» και μια εκδοχή του «Φρανκεστάιν», δημιούργησαν Αμερικανοί επιστήμονες, δίνοντάς του εξαιρετικά φυσικά χαρακτηριστικά και ανοίγοντας την κουβέντα για την πιθανή εφαρμογή της ιδέας προς βελτίωση των ανθρώπινων ικανοτήτων!

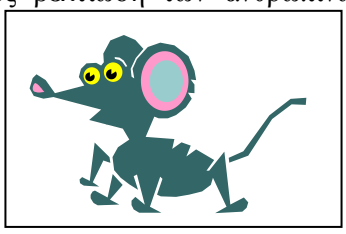

Ο γενετικά τροποποιημένος ποντικός μπορεί να τρέχει μέχρι και 6 χιλιόμετρα, με ταχύτητα 20 μέτρων το λεπτό επί 5 ώρες ή περισσότερο, χωρίς διακοπή.

Κάτι τέτοιο ισοδυναμεί με την ανάβαση ποδηλάτη με ταχύτητα, σε πλαγιά των Άλπεων, χωρίς ανάπαυλα. Επίσης, αν και τρώει περίπου 60% περισσότερο απ' ότι ένας συνηθισμένος ποντικός, δεν παίρνει βάρος.

Όπως τόνισε ο Ρίτσαρντ Χάνσον, καθηγητής βιοχημείας του πανεπιστημίου του Κλίβελαντ, τα βελτιωμένα ποντίκια μπορούν να συγκριθούν μεταβολικά με κορυφαίους αθλητές.

Οι αλλαγές όσον αφορά τα χαρακτηριστικά και τη συμπεριφορά των ποντικών αυτών έγιναν αντιληπτές αμέσως από τους επιστήμονες, κάτι που είναι πολύ σπάνιο σε τέτοιες εφαρμογές. «Τα εντοπίσαμε μόλις λίγες βδομάδες μετά τη γέννησή τους. Έσκαγαν σαν ποπ κορν μέσα στο κλουβί, όντας 10 φορές πιο δραστήρια από τα κοινά ποντίκια», λένε τα μέλη της ερευνητικής ομάδας.

Ελευθεροτυπία 3/11/07

Παίζουν ποδόσφαιρο με ένα πόδι…

Το Παγκόσμιο Κύπελο Ποδοσφαίρου Ακρωτηριασιασμένων έγινε φέτος στην Αττάλεια της Τουρκίας, με τη συμμετοχή 12 ομάδων. Φαβορί για το κύπελο δε θα μπορούσε φυσικά να είναι άλλο από τη Βραζιλία.

Οι κανόνες είναι απλοί. Ο τερματοφύλακας επιτρέπεται να έχει μόνο ένα χέρι και ο κάθε ποδοσφαιριστής μόνο ένα πόδι. Ο διαιτητής σφυρίζει πέναλτι όταν η μπάλα χτυπήσει κάποια πατερίτσα στη μικρή περιοχή. Άνδρες και γυναίκες παίζουν μαζί στις ίδιες ομάδες και το τέρμα είναι αρκετά μικρότερο από αυτό του κανονικού ποδοσφαίρου.

Η ιστορία θέλει το άθλημα να ξεκινά στο Ελ Σαλβαδόρ πριν από περίπου 30 χρόνια, όταν κάποιοι ανάπηροι πολέμου, άλλοι χωρίς χέρια και άλλοι χωρίς πόδια, αποφάσισαν να συνεχίσουν να παίζουν, με το δικό τους τρόπο, το ποδόσφαιρο που τόσο αγαπούσαν.

Έθνος 18/11/07

Ο πλανήτης Γη εκπέμπει SOS !!!

Η παγκόσμια αύξηση της θερμοκρασίας από 2° έως 6° Κελσίου, θα δημιουργήσει έντονα κλιματικά φαινόμενα σε ολόκληρο τον κόσμο.

ΑΦΡΙΚΗ: Μέχρι το 2020, 75 – 250 εκατομμύρια άνθρωποι θα υποφέρουν από έλλειψη νερού.

ΑΣΙΑ: Οι αποδόσεις καλλιεργειών μειώνονται κατά 30% στην κεντρική και νότια Ασία και αυξάνονται κατά 20% στην ανατολική και νοτιοανατολική Ασία μέχρι το 2050.

ΩΚΕΑΝΙΑ: Σημαντική απώλεια βιοποικιλότητας ως το 2020, διάβρωση ακτών, απώλεια τουρισμού.

ΝΟΤΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ: Μέχρι το 2050 αντικατάσταση του τροπικού δάσους του Αμαζονίου από σαβάνα.

ΒΟΡΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ: Αυξημένη θνησιμότητα στις μεγάλες πόλεις λόγω επεισοδίων καύσωνα.

Οι κλιματικές αλλαγές θα έχουν ως κύριες συνέπειες τη μείωση των υδατικών αποθεμάτων από χιόνι και παγετώνες κοντά σε βουνά, μείωση της απόδοσης καλλιεργειών σε χαμηλά γεωγραφικά πλάτη, αύξηση στάθμης της θάλασσας για εκατομμύρια ανθρώπους κι απειλή του 20%-30% των οικοσυστημάτων.

Ελευθεροτυπία 9/12/07